

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Kratko poročilo o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu 17.—20. septembra. — Še en pomoček v gnjili zalegi. — Dopis. — Račun čebelarskega društva v Ljubljani. — Naznanila. — Poziv na naročbo knjige: „Poduk o umnem čebelarstvu.“

Kratko poročilo o 22. občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev v Lincu, 17.—20. septembra.

(Sklep.) *)

Prišlo je na vrsto zadnje prašanje: Zamore li matica s popačenimi perutnicami oplodena biti?

Odgovarjal je naj pred g. Hilbert ter rekel: Pred več leti sem to prašanje odločno zanikoval, ter naravnost trdil, da taka pohabljena matica ne more biti oplodena. Danes pa moram spoznati, da je vsak človek zmoti podvržen ter da sem se tudi jaz pri vsem prepričanji motil.

„Tudi matica, ki ne more leteti, zamore biti, če sicer zdrava, oplodena. Prvič sem se tega prepričal pri grofu Kolovratu, potem še trikrat“. Kazal je potem matico s pohabljenimi perutnicami. Opazoval in preiskaval je natanjčno matico in panj ter se prepričal, da matica nikakor ni mogla izleteti, in vendar je bila rodovitna in zalega v panju popolno v redu. Tedaj spozná, da zamore biti tudi taka matica oplodena, kar bi pred nekaj časom ne bil verjel.

Dr. Dzierzon pravi, da se mnogokrat primeri, da bodo matične perutnice pohabljene po oplodivnem izletu. Včasih so čebele kakor nekako premotene ter po povrnitvi lastno matico napadejo, jo ugojzdijo ter v trd klobčič stisnejo. Vsi vemo, da čebele o taki priliki matico mnogokrat tudi celó umorijo; koliko ložej se zgodí, da čebele po spoznani zmoti odjenjajo, matica ostane pa vendar pohabljena, dasi rodovitna. On tedaj misli, da je še devična zamogla letati, potem pa, kakor si bodi, bila pohabljena. Sicer pa tudi on pritrđi, da je oplodenje, če tudi silno ne- navadno, vendar le mogoče.

G. Rabov pripoveduje, da je neka cipriška matica bila rodovitna, da si pohabljena ter misli enako z Dzierzonom, da od začetka ni bila pohabljena.

G. Leheen zatrduje stari nauk, da matica bode le v zraku oplodena.

*) Nadaljevanje članka: „Vojska o vosku“ pride prihodnjič.

Potem je govoril še nekaj besed g. Hilbert; za njim pa gg. Iseke in Spiess in — obravnave zborove so bile končane.

Predsednik, deželni glavar dr. Eigner, dva in dvajseti občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev sklepaje je izgovarjal prepričanje, da ravno dokončano zborovanje za imeniten oddelk kmetijstva, za umno čebelarstvo ne bo zastoj. Zato se zahvaljuje, da so lanski zborovalci v Vratislavi za letošnje posvetovanje Linc izvoliti ter kot domoljub želi, da po prihodnjem letu spet Avstrija na vrsto pride ter v Pragi sosedne nemške čebelarje l. 1879 prijazno pozdravljati zamore. Konečno želi vsem zborovalcem srečno pot v svojo domovino in obilno vspeha pri čebelarstvu.

Učitelj Vogel odgovarja v imenu zborovalcev ter se predsedništvu za blagovoljno vodstvo in mestu Lincu za gostoljuben sprejem zahvaljuje. Tako se je posvetovanje v mestni hiši končalo.

* * *

Ozrmo se zdaj še malo po drugem oddelku ali namenu občnega zbora — po razstavi. Razstava vsega čebelarskega orodja: panjev, živih čebel i. t. d. sploh vsega, kar je čebelarstvu v pospeh, je gotovo ravno tako imeniten del občnih zborov, kakor dotični govori in posvetovanja; da — smé se trditi, da še imenitniši. Kratek ogled kake nove stvari gotovo več pomaga, kakor še tako dolgo in natanjčno popisovanje. „Dolga (težavna) je pot po naukazih, kratka in vspešna po izgledih“, je že nek star rimski pisatelj rekel in to vé vsak. Zato se vneti čebelarji niti dolgega pota, niti stroškov ne vstrašijo, da v poduk izgledne panje, nove stroje i. t. d. na razgled postavljajo. „Hvala Bogu! vendar sem panje donesel, čeravno mi je vreme toliko nagajalo“, je rekel nek zatrkran zgornjo-avstrijanec ter si snoj od čela brisal. Mislé, da je panje s čebelami le od kolodvora v mesto nosil, sem mu rekel: Zakaj niste malo na kolodvoru počakali, da bi se bilo zvedrilo? „Menite, da sem po železnici se vozil? Ne, ampak sem dva naj boljša panja pet ur dalječ na grbi nesil“. Revez se mi je res smilil, ker celo popoldné je dežvalo.

Razstave v Lincu nikakor ne moremo imenovati „velikanske“; bila je proti lanski skoraj da borna. Razstavljevalcev je bilo le 65 (med temi tudi trije kranjski: vitez Langer, Ambrožič in čebelarsko društvo) razstavljenih čebelarskih reči pa dve sto osem in šestdeset. Zastopnik čeb. društva v Milanu je k čebel. zborovanji in razstavi v Prago, ki je bil teden popred, prinesel blizo tri sto laških matic z nekoliko čebelami; v Linc jih je prinesel gotovo več, kakor dve tretjini. Nekaj jih je res prodal, nekaj tudi odbor nakupil za dobitke pri srečkanji, pa mnogo jih je bilo že tam mrtvih in druge je nazaj nesel. Naj bi jih malo cenejše dajal, bi bil lahko več spečal ter tudi boljše opravil. Veliko razstavljenih reči je bilo res koristnih in pripravnih, marsikaj pa tudi nepotrebne, bolj prav — e igrača. Za naše kraje in čebelarje si nismo vedeli kaj posebnega prisvojiti: ali namreč že imamo, aii pa ni za našo rabo. Izdelki iz čebelnih pridelkov: medú in voska, kakor razne medice, vina, kis, sveče in druge vosčene reči, so bili prav mnogoverstni in lepi, pa proti lanski razstavi vendar v veliki manjšini.

Napačno se nam zdi, da je pri takih razstavah mnogo raznega potrebnega in nepotrebne orodja na izber, pa skoraj ne ene poštene čebelarske knjige. Bi le dotični odbor ne mogel saj kakih desetero bolj slovečih čeb. knjig nakupiti, ali si

jih od pisateljev in založnikov le za prodaj sprostiti? Gotovo bi jih vsak rad dal in bi se pri tej priliki marsikaj spečalo. Letošnji osnovalni odbor smo na to opozorili, ki se je za izvrstni nasvêt (kakor dopis govori) zahvaljeval ter obetal potrebno poskrbeti; vidili pa razun malenkosti in êvetere čebel. časnikov vendar nismo nikjer nič. Človek je o takih prilikah gotovo bolj pripravljen kaj kupiti, kakor druge čase in tako bi se potrebne vede lahko bolj po svetu širile. Pogrešali smo pa to lansko in letošnje leto; kako je bilo pri poprejšnjih občnih zborih, nam ni znano.

Častnih daril (premij) je bilo mnogo podeljenih in sicer se je za to obrnilo 400 srebrnih trdnjakov po goldinarji, in 41 častnih pripoznanj. Spet tú moramo grajati napako, da za presojevalce razstavljenih reči in prisojevalec častnih daril in pripoznanj so bili nasvetovani in izvoljeni izključljivo le nemški čebelarji, kakor bi Avstrijancev nobedin nič ne vedil, dasiravno je bilo pri zborovanji več izvrstnih avstrijskih čebelarjev, mnogo predstojnikov čedelarskih društev, vrednikov čebelarskih časnikov, potovalnih učiteljev čebelarstva i. t. d. Imenujemo tú le potovalnega učitelja po zgornjem in spodnjem Avstrijskem g. Gatter-ja, vrednika gg. Mayerhöfer-ja in Liborija Šolc-a in več drugih. Taka izključljivost obuduje le zamrzo namest dobrovoljnega nasprotnega nagnjenja. Zato poročevalec nekega nemškega avstrijskega lista omeni: „Nemški čebelarji in razstavljevalci so bili kar s tolarji zasuti, avstrijski pa so se mogli le s častnim pripoznanjem zadovoljiti.“ Res je bilo tako, kakor bi ne imelo biti; k dosegu večê občne koristi želimo, da bi v prihodnjích zborovalne voditelje vodila prijazniša vzajemnost.

Sreček se je malo spečalo — od 3000 pripravljenih neki komaj tretjina. Kdo bi jih naj bil pa tudi kupoval? Lansko leto je bilo v Vratislavi vpisanih 600 zborovalcev, bilo jih je pa pri sejah še vselej mnogo več; letos je bilo vpisanih le 277 zborovalcev. Če tudi jih je govore nekoliko več obiskovalo, vendar jih je bila dobra polovica manj, kakor preteklo leto v Vratislavi. Zato je bilo pa tudi dobitkov primeroma malo. Letos samo 81 — res borno število proti lanskemu, ki jih je bilo 351. Saj jih pa tudi ni moglo več biti, ker, kakor kaže, je imel osnovalni odbor malo denarja na razpolaganje. Kolikor vemo, je vlada darovala 400 gld. za darila; deželni odbor je v to odločil 500 gld.; vstopni listi po dva gld. so vrgli le nekaj čez 500 gld.; srečke gotovo ne 200 gld., kar je storilo mesto, je šlo za druge priprave. Vse drugače je lahko delal lanski osnovalni odbor. Prusko ministerstvo je bilo v ta namen podelilo 3000 mark (marka velja 50 kr.); mestna gosposka 1500 mark; čebelarska in kmetijska društva 3200 mark; srečke so vrgle veliko, še več pa vstopnine. Po tem takem se že da kaj storiti.

Napačno je bilo tudi to, da je bilo vse preveč raztreseno. Prvi večer je bil shod v nek krčmi v sredi mesta. Rastava je bila na nekem koncu mesta, zborovanje v mestni hiši, skupni obed na drugem koncu mesta, večerna veselica družega dné v poslopji ljudskega vrta in tretji večer spet nekje drugej. Naj bili bi tam še nekaj dni, bi bili za vse mestne gostilnice vedeli.

Še neke opazke ne moremo zamolčati. Te le namreč, da prvi čebelarji in voditelji v čebelarstvu na Nemškem so učitelji in za njimi vsi stanovi bolj ali manj; pri nas v Avstriji pa duhovniki, vsi drugi stanovi razun kmetiškega se za čebelarstvo malo brigajo. Že preteklo leto smo omenili, kako veliko je bilo v Vratislavi nemških učiteljev nazočih; če je bil kateri avstrijski, se ne spominjamo več. Če mislite dragi bralci, da so bili letos pa avstrijski učitelji v večini med zborovalci

v Lincu, se jako motite. Bilo je avstrijskih učiteljev kako petere pri zborovanji, pruskih pa nekako 18—20. Pruski so dobili odpust za cel teden, kateri so želeli k občnemu zdoru v Linc iti, od avstrijskih tega nismo čuli; znabiti jih zarad začetka šol ni bilo. Žalostno, če odpusta niso mogli dobiti; še žalostniše pa, če se za-nj zmenili niso. Škoda res za lepe, kot nalašč za čebelarstvo ugodne kraje po Avstriji, ker v nemarnost vse prezira ter za toliko prijetno blaživno in koristno čebelarstvo, nima nikakega čuta in veselja! Naj bi bilo že skoraj drugače! Naj nobedin ne misli, da smo le hvalivci ptujega, domače pa preziramo. Ne — gotovo ne — saj Prusije ne moremo biti iskreni prijatelji; al kar je, to je; pred resnico ne moremo oči zatiskati, tedaj tudi družega ne moremo poročati, kakor le resnico. Istina pa je, da si za mnogo reči ter tudi za zboljšanje vsestranskih oddelkov kmetijstva po drugih deželah veliko bolj trudijo in marljivše prizadevajo, kakor pri nas. Zato je tudi po drugod napredek velikanski, pri nas pa — ! zaostanek. Časi so se spremenili; vse dela z vaporeno naglostjo in nekdanja pomišljevalna počastnost ne veljá več ter tudi z njo ne dosežemo ničesar. Kdor pozná stan kmetijstva sploh in posebej čebelarstva po drugih deželah, bo gotovo našim besedam pritrdil — kažeta tudi zadnja dva občna čebelarstva zborna v Vratislavi in v Lincu.

S tem sklenemo poročilo o dva in dvajsetem občnem zboru avstrijskih in nemških čebelarjev ter pristavljamo le še željo, naj bi zborovanje rodilo naj pred večo marljivost za blago čebelarstvo, katero gotovo zasluži in po tej marljivosti obilniši sad za blagor posamesnih dežel in naše ljube domovine sploh.

Še en pomoček v gnjili zalegi.

Nek prijatelj nam je v pogovorú od salicilne kisline in gnjile zalege pripovedoval sledeče: Na G. je bil star čebelar, ki je veljal med ljudstvom za pol čudodelnika ali pa copernika. Kjer je imel čebelar nesrečo gnjile zalege v čebelujaku, je starega čudodelnega čebelarja poklical ter mu bolne čebele v zdravljenje izročil. Prišel je rad, bolen panj skrbno pregledal ter svojo sodbo izrekel: „No, bo že kmalo boljše“. „Malo huda je že, pa še ne prepozno“; „ta je pa že pri koncu, nevem če bo kaj“. Po tem njegovem izreku je čebelar berž sodil, kolika je nevarnost in v kateri stopnji bolezin. Na nujno prošnjo lastnika se je starček dela lotil in — srečniši kakor vsak drugi zdravnik — ozdravil je vsak bolni panj. Od tod tudi njegov sloves in kakor nekateri trdijo, tudi njegovo premoženje. Starček je pa v življenji se vè da skrbno varoval svojo skrivnost in še le malo pred smrtjo jo je razodel svojim otrokom, da bi ne bila za čebelarški svet zgubljena.

Gotov pomoček pri ozdravljevanji panja z bolno zalego pa je po njegovem izročilu sledeči: Naj pred je treba skrbeti, da je bolan panj prav močen in čebeln.

Če že ni sam po sebi, mu je treba čebel pridati ter se o tem ravnati, kakor pri dodajanji čebel sploh. Potem se bolno satovje prav dobro s človeško scavnico poškropi. Na večer naj se čebele z dobrim pitancem prav močno napitajo. Naj boljši star méd, kateremu se primesi malo kafe. Pitanje naj se večkrat ponavlja; po stopnji gnjilobe tudi škropenje bolnega satovja. S tem se doseže, da čebele se same dela lotijo ter bolno zalego hitro iz panja iznosijo. Kakor hitro pa to dovršijo se dela s toliko marljivostjo lotijo, da kmalo vse nadomestijo, kar so pred zamudile ter še celó zdrave panje prekosijo.

Pomoček je prav priprost in vsak se ga lahko posluži. Tudi bi rekli, da reč ni čisto bosa. Scavnica obstoji z raznih snoví in kdo vé, če ni katera sorodna in enake moči s salicilno kislino? Pomaga tudi pri ranah, pri čebelnem piku i. t. d. Naj boljši zdravilni lek pa ne mara je v lastni moči in čebelnosti panja. Čebele si same rade pomagajo, da si le zamorejo; čebeln, močen panj pa gotovo naj več zamore. K večem natezanji moči ga še sili obilno pitanje z dobrim medom. Mož je lastnost čebele poznal ter umno čebelaril, naj je že vsak panj z gujilo zalego ozdravil, ali ne. To mnogokrat naj večemu mojstru spodleti.

Dopis.

Od nizko-dolenjske strani. M. J. Nevem, Vam je li že kdo in kdaj od tod kaj pisal ali ne? (Ne — Vredn.) Naj Vam jaz s kratkimi vrsticami povem, kar vem. Primerilo se je, da sem letos po svojem poslu več dolenjskih krajev obhodil ter malo skrivaje tudi stan čebelarstva opazoval. Vidil sem gosp. baron Rožičeve čebelnjake in panjeve. Res je vse velikansko; al kraj — mala in tesna dolinica — se mi za toliko čebel nič kaj pripraven ne zdi. Ajde bi za toliko čebel komaj bilo zadosti, ko bi vse njive ž njo obsejali, kar pa ni, ker sem tudi razne druge pridelke vidil. Znabiti pa gredó s čebelami v nižje in boljše ajdove kraje, da si tako potrebne hrane za zimo naberejo. (Da. — Vredn.)

Neznansko veliko ajde sejejo okoli Zatične in St. Vida, pri Trebnjem in v St. Rupret-Mokronoški planjavi. Vidil sem pa tudi v teh krajih mnogo več čebelnjakov, kakor doli nižje okoli Novegamesta, skoraj da pri vsaki drugi-tretji hiši v nekaterih vaseh; se vé da ne povsod. Marsikje bi jih pa tudi lahko več imeli, kakor jih imajo; škoda, da je toliko ajde brez šumečih čebelic! S pridelki in bogato žetvijo se pa niso nikjer kaj močno hvalili, ker suša je bila presilna. Le kjer imajo kostanj, ali v kaki zavetni senčni dolinici so bile čebele malo boljše, rekel bi, da so tam čebelarji imeli srednjo letino; povsod drugod pa je bila žetev bližje slabe, kakor dobre letine. Kteri so čebele o ajdovem cvetju za prirejo nakupovali, so ali komaj brez škode odleteli, ali pa s prav malim dobičkom se mogli zadovoljiti. Vendar sploh se sme reči, da pri vsej suši v jesen in tudi drugim neugodnem vremenu čez leto je bila letina za čebelarje vendar boljša kakor lansko leto.

Čebelarstva po novem načinu s premakljivimi satniki pa nisem nič kaj zapazil. Nevem, li dela čebelarji ne umejo ali nočejo; da bi ne vedeli od tega, bi jaz komaj mislil. Saj mislim, da imate v teh krajih mnogo udov, ki našo „Čebelo“ čitajo, potem se sosed od sosedu uči. *) Kakor vidite, ni nepotrebno ne, da tolikokrat novejše delovanje s premakljivim satovjem priporočate; saj ga še premalo, ker gré delo tako počasno naprej ter umno čebelarstvo tako malo napreduje. Po Nemškem, kakor nam „Čebela“ pripoveduje, je napredek veliko večí. **)

*) Lepo, da imate tako dobre misli; al motite se vendar. Da je v imenovanih okolicaх mnogo čebelarjev nam je znano; neznano pa nam je, kaj in kje je vzrok, da je udov čebelarskega društva tako silno malo. V vsi veliki St. Vidski fari so menda trije ali štirje, v Trebanjski ni nobenega, v St. Rupret-Mokronoški dolini je le znan rodoljub in grajščak grof B. Vredn.

**) Res je takó. Tega smo se osebno prepričali, prepriča se pa tudi lahko vsak, kdor nemške čebelarske liste prebira ter vé, koliko je po Nemškem čebelarskih društev in po koliko udov društva imajo.

Še nekaj čudnega vam povem. Čul sem kake dvakrat ali trikrat, da tudi čebele niso več varne pred tatovi, in da se morajo čebelnjaki skrbno in trdno zapirati, da kak keršen volk panja ne odnese. Kaj je tega krivo? Slabe letine in lakota saj ne; ker lačin si bo, če je že nepošten in krade, kruha ali kaj drugega nasitljivega poiskal, ne pa medú ali vina po hrameh, o kakoršni tatvini se tudi mnogokrat čuje. Nekaj je gotovo tudi to krivo, da se nepoštenost premeško kaznuje. Kolikor slišimo, imajo jetniki boljše postrežbo, hrano in obleko, kakor vsak kmet po Dolenskem. Po tem takem ječa ni nesreča za nimaniča. Če še vera peša, kaj bo človeka zadržvalo od krivične poti? Pa kaj bom, saj bolj veste kakor jaz; za danes imate menda zadosti. Z Bogom.

Račun

čebelarkega društva v Ljubljani.

I. Dohodki.

1. Dar slavnega vis. dež. zbora	200 gld. — kr.
2. Podpora c. kr. kmetijske družbe iz derž. podpore	200 „ — „
3. Letnina društ. udov	204 „ — „
4. Dar Nj. em. kardinal-nadžkofa v Zagrebu	30 „ — „
5. Dar grajščaka i. t. d. viteza dr. Gutmannsthal-a	10 „ — „
6. Za dve veliki diplomi	2 „ — „
7. Za prodanih 9 letnikov „Čebele“	4 „ 70 „
8. Za prodano družbeno médmetalnico	13 „ — „
9. Na zaostali lanski letnini	12 „ — „
	675 gld. 70 kr.

Opomba. Na dolgu je še letnine:

prejšnjih let	18 gld.
za leto 1876	35 „
za leto 1877	86 „

vkup 139 gld.

II. Stroški.

1. Lanski primankljej	866 gld. 86 kr.
2. Za pošne marke l. 1877	26 „ 40 „
3. Za tisk društvenega lista	202 „ — „
4. Za najemšino razstavne sobe, vredniške in opravniške stroške	160 „ — „
5. Za potrebne časopise	9 „ 50 „
6. Za razne stroške *)	43 „ 96 „
	1308 gld. 72 kr.

Da bi bila malega vsepa po Slovenskem „Čebela“ kriva, pa prav ne verjamemo. Saj vendar pri vsaki priliki, dobri in slabi letni, dokazujemo potrebo umnejšega čebelarstva s premakljivim satovjem. Več si skoraj ne upamo, da bi ne bili našim udom in bralcem nadležni.

Dovolite nam, da grajo z grajo vrnemo. Kaj pa, ko bi naši društveni udje sploh premalo delali in opominjali? Po nekaterih vnetih udih dobivamo mnogo novih udov; od velike večine sploh nikoli nič. Tudi iz vaših krajev nismo vsa leta, kar imamo opravnništvo v rokah, nobenega uda dobili. Kar časa sta dva duhovnika umerla, vsa vaša okolica razun Vas nima nobenega lista, društvo nobenega uda. Delajte, delajte! delajte vsak po svojih okoljsinah; le s skupno močjo se kaj doseže. Naj vsak delalni ud našemu društvu le enega uda pridobi, bo društvo dobro obstalo ter zamoglo več storiti in umni čebelarji se bodo množili ter čebelarstvo napredovalo. Pa brez zamere.

Vredn.

*) Razni stroški so bili, n. pr. za četrti občni zbor, lepopisje in poštnine častnih diplomov naplačo za 9 panjev, ki so bili še l. 1876 ali o začetku l. 1877 pred zborovom sklepom od udov naročeni, za listne marke, stroški za razna razpošiljanja i. t. d.

Po od stroškov z	1308 gld. 72 kr.
odšteti dohodkih z	675 „ 70 „
ostane l. 1877 pomankljej z	633 gld. 02 kr.

Opazka k računu. Iz računa je razvidno, da imamo še dolga 633 gld. 02 kr; veliko manj, le 494 gld. bi ga imeli, naj bi udje letnino bolj redno odrajtovali. Da letos, dasiravno smo dobili več dobrotnih daril, kakor pretekla leta, nismo mogli na dolgu več odbiti, kakor le 233 gld. pride od tod, da ima žali Bog društvo še zmirom premalo udov, da tedaj stroški prihodke znamenito presegajo. Naj bi si hotli slovenski čebelarji sami pomagati, ko bi si tako z malim trudom lahko pomagali, bi bili kmalo iz dolgá ter bi se lahko društvo prostejše gibalo in vspešniši delalo. Nekoliko se bodo prihodnje leto stroški zmanjšali, ker je razstava odpravljena ter ne bo treba najemšine za sobo plačevati.

Ponavljamo toraj v kratkem lanski klic ter vabimo: Slovenski čebelarji! pomagajte si sami, ker si toliko lahko pomagamo! Naj izmed vsakih petdeset čebelarjev le eden k društvu pristopi in kmalo bo ne le dolg plačan, ampak tudi marsikaj družega se zamoglo izvršiti v pospeh umnega čebelarstva. Saj je to gotovo zmerna, z malim zadovoljno želja! Saj gotovo nam prenapetosti nikdo očitati ne more! Žalostno, da kličemo vedno zastoj! Nesrečna vnemarnost vse zaduši. Naj bi bilo novo leto za čebelarstvo in za društvo rodovitniše!

Naznanila.

Naj društveniki ne zamerijo, da se je list zavolj obilnega dela pri vredništvu in v tiskarni malo zapoznil.

Društveni list „Slovenska čebela“ bo tudi prihodnje leto izhajal kakor do zdaj, proti koncu vsakega meseca. Prosimo, da se dose danji še bolj pa novi udje hitro oglasijo, da bode zadostno število lista natisnjeno.

Naj cenejše in gotovše je naročevanje po poštnih nakaznicah, ki se dobivajo pri vsaki c. kr. pošti po 5 kr. Napis: N. pr. čebelarsko društvo v Ljubljani, zadostuje, da nam pride gotovo v roke.

Po sklepu odborne seje 27. tega meseca občnega zbora kranjskega čebelarskega društva ne bo meseca januarja, ampak zaradi raznih vzrokov še le na spomlad o začetku meseca maja. — Po sklepu ravno te odborne seje, se bode na dan občnega zbora razstavno čebelarsko orodje razprodalo ter bo razstava prejenjala. Do zdaj (tedaj štiri leta) je vrednik razstavo oskrboval in najemšino za razstavno sobo plačeval iz svojega, ker mu je bilo povračilo obljubljeno, ki pa le noče priti. Dalje tolikega bremena nositi, ne premore. Če se okoljšine kedaj zboljšajo, se bo že spet drugače poskrbelo.

Častiti udje čebelarskega društva, ki želijo prihodnje leto kako orodje si naročiti, naj se berž ko berž pri opravištvu oglašijo, da se potrebno poskerbi, ker zaloge nimamo velike.

Gosp. J. Križaj, posestn. v Ljubljani, je društvu podaril staro knjigo o čebelarstvu: „Das Wesentlichste der Bienen-Geschichte und Bienenzucht“ v. Joch. Georg Krünitz, Berlin 1774, z raznimi podobami, ki ima marsikaj **zanimivega**. Hvala lepa!

V Zagrebu izhaja od lanskega leta nov časopis za gospodarstvo obrt in narod „Pučke novine“. Začne prihodnje leto II. tečaj ter izhaja vsako saboto in velja po pošti 4 gld. 60 kr.

List razpravlja in obravnava vse potrebe in oddelke kmetijstva v hrvaškem, tudi nam Slovincem lahko razumljivem jeziku. Kdor se hoče igrave hrvaščine privaditi ter marsikaj podučljivega čitati, naj se na „Pučke novine“ naroči. List vreduje naš rojak Ludevít Tomšič.

Naroča se v knjižari „Mučnjak in Senftleben-a“ v Zagrebu naj laglje po poštnih nakaznicah.

Blagi čebelarji po Slovenskem!

Lansko leto osorej smo naznanovali, da se bo „**Poduk o umnem čebelarstvu**“ kot prilogo društvenemu listu dodajal, če se toliko novih udov oglasi, da bi zamogli prilogo brez lastne škode dajati — na lastin dobiček nismo ozira imeli. Upali smo, da se bo saj kako stotino, če ne več, novih udov oglasilo; a varali smo se. Oglasilo se jih je vsled naznanila, kolikor se spominjamo, 20 novih udov, in čez leto še kakih 10 do 12, znabiti ne več vsled naznanila. Po tem takem s prilogo ne kaže kar nič.

Pri znižani letnini kmetovalcev in učitetjev, katerih je večina, imamo že zdaj zarad poštnine nekoliko zgube; kako potem še prilogo brezplačno dajati? Vse drugače se vé da bi bilo, naj bi imeli kakih 500 do 600 naročnikov; ker v tej primeri, kakor število udov narašča in se več iztisov „Čebele tiska, se zmanjšujejo tiskarni stroški za posamezne liste ter postane tako mogoče prilogo brez večje doplače zastonj dodajati. Al po tej poti, kakor zgoraj rečeno, ni upanja, da bi zamogli podučno knjigo o čebelarstvu kmalo na svitlo spraviti. Na svoje stroške knjigo tiskati dajati, ne premoremo; žrtovanja in truda je menda že dovolj, če smo pripravljene zastonj delati, kakor do zdaj.

Ker nam je pa omenjena knjiga res toliko potrebna in ker je za nas Slovence že res malo sramotno, **da tudi ene knjige** vsestranskega poduka o umnem čebelarstvu nimamo, **hočemo še eno pot poskusiti, pot naročevanja**, katera je dandanašnji že skoraj pri vseh vednostnih knjigah v navadi.

Kdor tedaj knjigo „**Poduk o umnem čebelarstvu**“ želi, naj se oglasi pri vredniku „Slov. čebele“, ali pri čebelarskemu društvu sploh. Počakali bomo do občnega zbora meseca majnika l. 1878 in takrat povedali kako in kaj ter tudi podali natanjčnejši osnovo knjige; njeno ceno, način in čas izdavanja i. t. d. Do tistega časa si reč menda vsak lahko premisli. Bog daj srečo!